

Ріка життя

Я, все-таки, ще сяду на коня

Я, все-таки, ще сяду на коня –
Хай не кепкують недруги лукаві.
Я ще стремена і сідло не зняв,
Мене ще кличуть в поле квіти й трави.

Мене ще жде-чекає дивний ліс,
Щоб у обіймах прихистить, як брата.
Я ще відчую тихий шум беріз,
Скупаюсь в морі васильків й блаватів.

Ще полечу за обрій навмання,
Де снить весною ранки світлорусі.
Я, все-таки, ще сяду на коня
І щиро в полі з вітром обіймуся...

Павло Рачок.

Слово

Те слово, що я вистраждав в борні
З невіглаством, яке на кожнім кроці,
В чужу сорочку не вдягав я, ні,
Воно в моїй, хоча й простій сорочці,

Яка не із шовків, і не з парчі,
Лише з льонів, що голубіють в долі.
В моїм роду були всі сівачі
І ранок зустрічали в ріднім полі.

Отам і я поклав своє зерно
В ріллі масної сонячні долоні.
Тож словом дужим проросло воно
В землі моєї материнським лоні.

Немов дитину, слово в долю взяв,
Вдягнув в сорочку-вишиванку ніжно.
В нім – все моє: і радість, і сльоза,
Воно – любов і зброя моя грізна.
Павло Рачок.

Між осінню й зимою

Пливу між осінню й зимою,
Немов ріка між берегів.
Ключ журавлиний наді мною
І чайки зболене «киги».

Дивлюсь задумливо у небо.
Щоб осягнути сенс життя...
Тож сумувати нам не треба,
Як заходу згасає стяг.

Бо день ми прожили не марно,
Не заблудились в суєті.
Минали всі шляхи примарні
Та вірними були меті.

Любов'ю засівали ниву,
Добром завітчували даль.
Йшли впевнено в країну дива
Крізь радощі і крізь печаль.

Життя плекали, наче квіти,
У святості благословень
Зросли над світом рідні діти,
Щоб наш продовжувати день.

... Отак віки. Що ж більше треба?!
Нектар життя, поки що, п'ю...
Стою між вічністю і небом,
Немов на сповіді стою.

Павло Рачок.

Ти заспокойсь, душе моя,
І не тривож щоразу серце.
На жаль, вернути не можу я
Весну і ті живі озерця,

Що дарували нам в той час
Лілей осонцене кохання,
А вітер перевеслом нас
Щасливо обнімав до рання...

Ти заспокойсь душе, не плач
Та осінь привітай минулу,
Що листя золотавий плащ
Садам задумливим вдягнула.

Своїх онуків пригорни,
Дітей благослови на долю.
Вже вирости твої сини,
Мов соколи, у вольній волі.

Ти заспокойсь, душе моя,
Така нестримна й вічно юна.
З тобою не старію я,
Хоч осені вже квілять струни...
Павло Рачок.

Мені лиш мариться, не спиться
В серпневу пору уночі,
Як зорі падають в криниці,
В виринають у Случі.

Коли в лісах чарують Мавки,
В солодкій ласці млію я.
А у озерах знов русалки
Чекають ранку й солов'я,

Щоби під срібний спів пташиний
Когось залоскотати з нас...
Я в мареві над світом лину
І завмира від дива час.

Таке буває лиш у серпні,
Що в світ мене благословив.
Вже й яблука в садах не терпнуть
І світять сині лампи слив.

А мед такий п'янкий нівроку,
Мов перша сонячна любов.
Серпнева ніч. В ній пори року
Стрічаються незримо знов.

Не сплять закохані й поети...
У цім щось загадкове є.
Бо ж в серпні літо естафету
Знов осені передає.

Павло Рачок.

Ріка життя

Ріка мого життя тече
Понад Березним і Случем,
Понад Козацькою горою,
Де упокоїлись герої,

Поміж калин і осокорів,
Де радість з тугою говорять.
Ріка мого життя тече,
Торкає хвилею плече,

Дарує літепло, хоч осінь
Снує вже холод у волосся.
Ріка життя мого тече
Через душевну радість й щем

І через сумнівів мережки,
І через молодості стежку.
Вона – лиш спогадів тепло,
Здалось, минуло й не було...

Що не розвіялось у леті,
Лишилося в душі поета –
В ній розкошує спогад ще.
Ріка мого життя тече...

Павло Рачок.

Феєрверки зорепаду знов гаптують безмір неба
І пірнають в срібне плесо наче диво-коропці.
Загадаю я бажання і для себе, і для тебе
Про журавлика у небі, не синицю у руці...

Щоб цей птах, з очима сонця, завжди кликав в далі сині,
Де у житі заблукали бородаті вітряки.
В щедрім світі піль роздольних я тебе, кохана, стріну,
Доторкнуса поцілунком ніжних вуст, чола, руки.

І у літеплі любистку ти скупаєш личко миле,
А вогнем багряних маків заіскриться небокрай.
Ми залишимося назавжди тут удвох, в житах дозрілих,
Де – лиш марево любові і волошок дивний рай.

...Феєрверки зорепаду знов гаптують злотом небо
І тремтять в чеканні дива ніжні трави у полях.
Загадав я це бажання і для тебе, і для себе
Не про птаха у долоні, а у хмарах – журавля...

Павло Рачок.

Я струмок...

Моїм друзям - провінційним літераторам

Я – струмок, я – маленький струмок,
Що дзюрчить поміж трав запахущих.
В нім – кришталь моїх світлих думок
Про сьогоднішній день, світ грядущий.

Я – струмок, що співає пісні
Під мелодію сонячну ліри.
Хоч вони не такі й голосні,
Та слова в них душевні і щирі.

Я – струмок, що грайливо біжить,
Тішить серце і зцілює душу.
І настане той день, дивна мить,
Коли злитись з рікою я мушу.

Враз спаде тихий сум із повік,
Забринять мої радісні вірші.
Я з'єднаюсь з рікою навік,
Щоб вона була дужа й повніша...

Павло Рачок.

Світла Господня краса

Відкриттю Березнівського Свято-
Троїцького храму присвячую

Бані всміхаються сонцю,
Золото ллють в небеса.
Стука у кожне віконце
Світла Господня краса.

Кличуть освячені дзвони,
Кличуть до храму людей.
Там, біля диво-авону,
Кожен спасіння знайде.

В храмі новім і величнім
Душі зігрієм в цей час.
Віри незгасної свічі
Завжди палатимуть в нас.

Тільки покаймося за грішне
Й прийде прощення, як дар,
Та зачарує нас вишень
Білого цвіту нектар.

День нас пригорне, як мати,
Божу пошле благодать.
В серці ж добро треба мати,
Ближнім його дарувать.

Душі відкріймо навічно
Богові... Небо зове...
В храмі новім і величнім
Істина віри живе.

Павло Рачок.

* * *

Я мить життя спалив, понищив,
Згубив у тисняві подій
І ось стою на попелищі
Своїх намріяних надій.

Іду до саду

Іду до саду на розраду,
Коли у долю тінь впаде,
Коли так підло друг мій зрадив
Й нема рятунку вже ніде.

Отут, в оцім раю земному,
Де яблунь ллється благодать,
Звільняюсь від зневіри й втоми
І серце проситься співать.

Впаду в обійми білоцвіту,
Нектару з пелюсток нап'юсь,
Всміхнуся щиро всьому світу,
А небу щиро помолюсь.

За те, що у лиху годину
Відчув незнане в цім саду.
Крізь час я знов сюди прилину,
Крізь терни знов сюди прийду.

Бо знаю, що під небом чистим,
Де мріють вишні у імлі,
Знайде моя душа прихисток
Й благословення від землі.

* * *

Пензликом мрії-уяви
Я намалюю тебе.
Образ твій сонячний явить
Неба чоло голубе.

Ніжністю дивних волошок
Очі малюю твої.
З уст твоїх знову, хороша,
Зринуть пісень солов'ї.

Будеш така, прекрасива,
Тішити душу і сни.
Хай не займа осінь сива
Нашої долі-весни.

В ній нам так любо і мило,
Наче в Едемськiм саду.
Чим ти мене полонила
Й душу мою молоду?

Дощ серед зими

Нежданий, дивний дощ серед зими,
Неначе сніг у цвітobілім травні...
Ховаємось під парасольки ми
І зі струмками відпливаєм плавно.

Рояться в мозку весняні думки,
Хоч лютий ще погрожує морозом.
Та все дарма. На відстані руки –
Цей теплий дощ наперекір прогнозам.

Так весело хлюпочуть калюжі,
Які вночі мороз візьме в окови.
Йдем під дощем, а нам навстріч біжить
Вже березень в сорочці веселковій.

Він, юний місяць, ось, поміж людьми...
Чи це насправді, а чи це – химери?
Нежданий, дивний дощ серед зими
Знов відкрива весні привітно двері.

* * *

Вітер кучерявий, запальний хлопчисько,
Закохався щиро в молоду берізку.
Йй цілує листя, розчісує віти,
Обіцяє вірно і довік любити.
Небо синьооке нахиляє близько,
Обіймає ніжно серед піль берізку.
І отак від ранку до самої ночі.
Йй слова кохання й ніжності шепоче.
А вона ж, у сукні сонячно-зеленій,
У солодкім щемі погляда на клена,

Простяга в любові рвійно віти-руки
Та шепоче щиро про кохання муки.
...Але клен – байдужий, але клен не бачить,
Лиш берізка в сумі, лише вітер плаче...

* * *

В цьому світі мене не стерти,
Наче гумкою м'який знак.
Я – правічний, бо я – безсмертний,
Бо життя пророкує так.

Бо моє родове коріння
Проростає крізь товщу літ.
А від нього міцне пагіння
Буйно рветься у білий світ.

Тож міцні завжди стовбур й крона,
Хоч шматують їх бурі злі.
Та від болю ніхто не стогне,
Не впадає у сум й жалі.

А корінню вода кринична
Додає молоду снагу.
Бо ми- вільні і вічно вічні,
В нас – України краса й можуть...

* * *

Як прощально змахнуть ясени
Нам услід і повернуться в осінь,
Далі підуть доньки й сини,
Синьокі і русокосі.

Наші діти наблизять час,
Щоб земля-матір щастям квітла.
В кожному дні, що прийде без нас,
І про нас буде пам'ять світла...

* * *

Така краса і благодать Всевишня,
Що завмирає солодко душа...
Оце хатина, а під нею – вишня
Дитинство неповторне воскреша.

А яблука, немов сонця маленькі,
Палають серед осені віків.

Привітні вікна, наче очі неньки,
Нас виглядають всі роки, віки...

Бо тут вросли ми назавжди корінням,
Хоч крона – у задушливих містах.
П'янить тут навіть дим від картоплиння
І медом липи світ увесь пропах.

Уяву полонить тремкий метелик,
Який присів несміло на плече.
Це – спогад у дитинство стежку стелить,
Хвилює серце, солодка пече...

* * *

На шибці тюль, немов тремка вуаль,
За нею – айстри щось собі шепочуть.
Здається, ніжні, про мою печаль
Землі і небу розповісти хочуть.

Так жаль мені ці квіти запашні,
Які до мого болю небайдужі.
Їм би співати радості пісні,
Вони ж зі мною тихо-тихо тужать.

Я відійду навшпиньки від вікна,
Щоб не тривожить ці чудові квіти.
Хай їм всміхнуться сонце і весна,
Мені ж – надії промінь хай засвітить.

Тануть сніги...

Тануть сніги блакитні й непорочні,
Щоб їх краса бриніла у струмках.
І неба синь вплелась в косу дівочу,
І славить день цей сизокрилий птах.

Торкнувшись сонця й крил не обпаливши,
Він піснею мережить небеса.
В цю дивну мить нуртують в серці вірші,
В очах буяє сонячна краса.

Тануть сніг й земля, неначе жінка,
У лоні пестить пагони малі.
Настане мить і в піднебесся гінко
Зелені вруна зринуть з-під землі.

І день враз стане неповторно світлим,
Зігріє душу знов солодкий щем.
Хмаринкою я злину понад світом,
Щоб землю-матір освятить дощем...

Відходять останні романтики...

Відходять у вічність останні романтики,
Напнувши вітрила розвеснених мрій.
Навчайтесь у них, надсучасні прагматики,
Як жити по-честі у домі своїм,

Кохати жінок неповторно, під зорями
Їм в коси вплітати ранкову росу.
По ниві життя, теплим вітром розораній,
До скону, до згину нести цю красу.

Навчайтесь у них сумніватись і вірити
Не в золото щире, а в щирі серця.
І щедрість душі не брильянтами міряти,
А в ній лиш нести світлих помислів стяг.

Літають над світом незнані галактики
Й всміхаються нам зорепадами див.
Не встигнете вже, надсучасні прагматики,
Останній романтик за обрій відплив...

* * *

Життєва істина проста,
Тут не додати й не відняти –
Залишиться лиш тінь хреста,
На нім: ім'я, дві скромні дати...

Фінал. Шляху нема назад
І душу так сумління тисне...
Хотів би я, щоб, крім цих дат,
Лишилась людям пам'ять-пісня.

* * *

Не пишеться в холоднім кабінеті,
Не пишеться, бо затишку нема...
Тепла для тіла і душі поетам
Не принесла хурделиця-зима.

Не пишеться, хоча думки, мов колос,
Сплітаються у сонячні вінки.
Я чую срібнострунний голос
І ангелів якийсь предивний спів.

Не пишеться, лиш мріється у тиші,
Та щось щемливе день несе мені.
В цю зимну мить брунькуються вже вірші,
Щоб зацвісти, мов вишня навесні...

* * *

Вже волі вітри завесніли
І має у стягах блакить.
Здається, козацька є сила,
Щоб хату свою боронить.

Та щось так не затишно в домі,
Немов, не господарі ми...
Біда наша давня у тому,
Що душі – донині в ярмі.

* * *

Хоч клубочаться хмари, як вісник журби,
Затуманюють даль небокраю,
Посміхніться мені, посміхніться собі
І у долю враз сонце засяє.

Обнімимось в єдинім пориві, брати,
Й день щасливий над краєм розквітне.
Щоб любов нашу й віру крізь грози нести,
Посміхаймося щиро, привітно...

Ранкове диво

Диптих

І

Бринить росинка – кришталеве диво,
Весь ясний світ ввібравши у себе.
В ній – теплий подих весняної ниви
І небо, наче море, голубе.

Бринить росинка світлими вогнями
Жагучих маків, тихих вечорів.
Співає невгамовними струмками
О цій ранковій чарівній порі.

Бринить росинка... Помилуймось нею –
В ній стільки барв і сонця, і тепла.
Торкнімось цього дива лиш душею,
Щоб вічно в ній землі краса цвіла...

II

Бовваніють тумани, мов копиці у лузі,
Обнімають так ніжно світанкові поля.
Знов всміхається сонце, що просунулось на пружі,
І весніє у щасті рідна мати-земля.

Відлітають тривоги за моря-океани,
Світла радість дитинно у душі розцвіла.
Покотились за обрій сивочолі тумани,
Ніжним полум'ям маків день новий запалав...

* * *

Знов будить біль підступний, наче ніж,
Знов сон зникає, як полуда ночі.
Прозору тишу лле небесний Ківш,
Благально зорять у безсоння очі.

Чому так тіло і душа болять?
Себе питаю і питаю неба.
І чую, як з небес слова звучать:
“Христос страждав й тобі терпіти треба”.

Незвична балада

Вже догоряє вечора свіча,
А небокрай пала навкруг криваво.
І світ цей захитавсь в його очах,
І смерть вже заглядає в них лукаво.

Лежав він серед поля сам, один,
Стогнав, бо рани болем закипали.
Юнак безвусий, чийсь коханий син,
Його батьки з боїв живим чекали.

А він лиш ніжно землю обнімав,
Яку обороняв від супостата.
Лежав сердешний серед зелен-трав
І в мареві прийшла до нього мати.

На рани подорожником лягли –
Її надія і любов єдина.
...А десь вожді у затишку пили
за здоров'є свої хмільні чарчини...

Прийдеш із осені до мене...

Останній лист, кленовий лист
Кружля, як осені зажура.
Тож в чому суть, тож в чому зміст
Цих днів холодних і похмурих,

Коли вдивляється вікно
З надією у безмір неба...
І нам, повір, не всеодно,
Нам мріяти про сонце треба.

Воно проб'є теплом своїм
Ці кучугури – чорні хмари.
Загомонять ліси й гаї
І грім весняний гучно вдарить.

Черешня пишно розцвіте,
Полине знов назустріч клену.
Грайливий вітер замете
Стежину щастя нареченим.

І увійдуть до храму дня
Черешня юна з ніжним кленом.
...А ти у віршах і піснях
Прийдеш із осені до мене...

Сонячний зайчик

Сонячний зайчик – трепетне диво,
Сонячний промінь в долі моїй –
Біга по стінах швидко, грайливо
І розтікається, мов ручаї.

Злотом гаптує білі фіранки,
Вправно мережить квіти ясні.
Сонячний зайчик знов спозаранку
Диво предивне дарує мені...

* * *

Іду по світу і з сонцевіту
Садів розквітлих аж до небес.
Стрічає ранок, росою вмитий,
Й веде за руку у край чудес,

Де щастям світять привітно вікна,
Де очі сяють любов'ю всім,
Вінчає небо фата блакитна
І серце мліє у цій красі.

Тут все в блаженстві на мить злилося,
Тут казка й диво беруть в полон.
Душа розквітла і в ранку просить,
Щоб не тривожив цей світлий сон...

* * *

За що люблю я осінь ранню,
Таку ще світлу й молоду?!
Їй знов освідчуюсь в коханні,
До ніг цвіт вересу кладу.

Мене вітає вітер юний
І тішить саду акварель,
Де літа бабиного струни
Крилом торкає журавель.

Він погляд кидає журливий
На краю рідного красу,
Бо знає – вересневе диво
Ключі у вирій понесуть...

І упаде на землю теплу
Холодних днів й ночей вуаль,
А у снігах верба затерпне,
Вдивляючись у сиву даль.

Вона удень і на світанні,
У всього світу на виду
Чекатиме знов осінь ранню –
Таку ще світлу й молоду...

* * *

Вигін

Немов брови звабливий вигин,
Що спогадом в душі живе,
Кохана вулиця, мій Вигін,
До себе крізь літа зове.

Туди, де куполи церковні
Благословляють кожен день
І де сади, мов чаші, повні
Цілунків, радощів, пісень.

Де досі ще літа дитячі
У «жмурки» грають поміж хат.
Де мальви біля тину плачуть,
Бо днів тих не вернуть назад.

Але іду. Кого ж там стріну?
Солодкий спомин давніх літ...
Не мовить мати: «Любий сину!»
Не скаже батько: «Ну, привіт!»

Вже висохла ота криниця,
Що всіх вітала «журавлем».
Вона лише, бува, насниться
І в серці – сум, і в серці – щем.

Сміється сонце з високості,
На мене спогляда з-під вій.
Ніхто вже не запросить в гості,
Бо я вже тут давно не свій.

І навіть груша не признала
У ріднім батьківському саду.
Вона ж не відала, не знала,
Як її ласки ждав і жду...

Та цю забудьковість пробачу,
Хоч грушу я колись садив.
Лише зрадію, як побачу
Її в цвіту, це диво з див.

Все відбуло... Ніхто не винний,
Що я не стрів дитячих мрій.
Бо я уже, мов сад осінній,

Бо Вигін мій – уже не мій...

* * *

Я не звільнюсь ніяк від пут,
Отих невидимих й жорстоких.
Бо ще колись загнали в кут,
Щоб я не рушив ані кроку.

«Стій, небораче, тихо будь,
Бо на роду твоєму мітка!» -
Сказали грізно. В чому ж суть?
Хто був ганьби моєї свідком!?

Мій рід себе не поганьбив,
Чесний від прадіда до батька.
Бо кожен рідний край любив,
Господу мав, не був безхатьком,

У полі тяжко горував,
Гнув на сім'ю і пана спину.
Та завжди вірив, завжди знав,
Що буде вільна Україна.

Завіщо я в куті стою,
Не зрушу аніяк ще й досі.
Хоч маєм вольницю своєю,
Не голі, не голодні й босі.

Хоч маєм прапор на щоглі,
На ньому – небо синє й сонце.
Та люті душі й очі злі
Що заглядають нам в віконце.

Знов ті, колишні, на коні,
Лиш повдягали вишиванки.
Під ними буйні ворони.
Вони – пани, або підпанки.

Вони знов праведні й святі,
Нема гріхів колишніх й сліду.
Я ж, неборак, стою в куті
Й не знаю чи із нього вийду...

Розхристані думки

* * *

У гріхах загрузли і не каємось,
Не будуєм дім наш молодий.
Чомусь в день минулий повертаємось,
Помінявши прапори й вождів...

* * *

Живем лиш раз на світі білім,
Радієм вишням, споришам.
І, все ж, у небо рветься тіло,
А потім відліта душа...

* * *

Вже й совість конвертуємо в «зелені»,
Будуємо неправедні едеми.
Вже відрікаємось від батька і від нені.
Цим шляхом так до пекла прямо йдемо...

* * *

Дивні ми, бо – наївні,
Йдемо не тими шляхами.
Боремося на зі своїми,
А лиш з чужими гріхами...

* * *

Міняються держави і вожді,
Тривоги наші у безмежжя линуць...
Але лишається назавжди рідний дім,
Ім'я якому – вічна Україна.

* * *

Нашій історії радість і печаль
Дивляться строго у вічі.
Славою й терном увічнений шлях,
Обабіч – пам'яті свічі.

* * *

Не називай ім'я Його ти все –
Живи з Ним в серці й Він тебе почує...

* * *

Не завоюєм в Господа довіри,
Якщо не будем щирими у вірі.
Не зцілить душі найпалкіше слово,

Якщо вона не зіткане з любові...

* * *

Несу я сонце у душі,
Дарую квітку-слово.
Молюсь на мальви й спориші,
Мені ж – лиш цвіт терновий...

* * *

На кладці сумнівів стою
І вибирати мушу...
За безцінь розум продаю,
Лиш не продам я душу.

* * *

Що це за світ, що це за люди?
Живем в краю лихих годин...
Як миші, плодяться Іуди,
Христос, лиш праведний, - один.

* * *

Трощили храми в ненависті лютій
І думали, що Небеса збороли.
Та храми встали, Богом не забуті,
Бо ж віру з душ не вирвати ніколи...

* * *

На долю бідкаємося часто,
Навіть у погідну світлу мить.
Треба бути мужнім і в нещасті,
Бо у щасті надто легко жить...

* * *

Атаки йдуть... Щодень їх чую шквал,
Сприймаю вкотре гідно долі виклик.
Та важко, важко стримати цей вал –
Нема тилів і фланги підло зникли...

* * *

Життєві урагани, битви-січі
Пошматували, спопелили мрії...
Я ж не впаду знесилено у відчай –
Напну вітрила Віри і Надії.

* * *

Я вітром був і був колись хмариною,
В шаленстві понад світом цим летів.
Але чи був я радості хвилиною
В твоєму серці, у твоїм житті?..

* * *

Самотній вечір полонив кімнату,
А з телевізора лунає раз-пораз,
Що мову рідну треба рятувати...
Знов на портреті спохмурнів Тарас...

* * *

Літа, літа... Де ви? Агей!
Чуб срібним став, а ти й не зчувся...
Зустрів свій мудрий ювілей,
Та з мудрістю десь розминувся...

* * *

Каже, що вірно любить
Й вічно кохати буде.
...Очі ж лукаво блудять,
Знай, в цій душі – облуда...

* * *

Не тужу, мов чайка не кигичу,
Відганяю суму чорну тінь.
Лиш любов у серце щиро кличу,
П'ю вустами неба дивну синь.

Обнімаюсь з садом, наче братом,
І цілую мальви у вікні.
Не тужу... Бо хочеться співати
Світові осонячні пісні.

* * *

Знов гарцює дужо грім у небі,
Хвацько витинає гопака.
Скільки ж забавляться йому треба!?
Досі невгамовний не змовка...

Хоче наздогнати блискавицю,
Мчить за нею крізь поля в ліси...
Врешті відгриміло. Світ іскриться
В дзеркалі оновлення й краси.

Ти в дзеркало не заглядай...
Напівжартома другові

Ти в дзеркало не заглядай,
Хай сум тебе не крає.
Бо час тече, немов вода,
Все в дзеркалі змиває.

Ти вчора був ще молодим,
На скронях нині – іній.
Крізь саду літнього меди
Прийшов у день осінній.

І помережили чоло
Рядки життя щемливі.
Яке б обличчя не було,
Твоя ж душа – красива.

Все, що минулося, віддай
Ти світові, як диво.
А в дзеркало не заглядай
Й живи собі щасливо...

Я подарую тобі пісню...

Всміхнулись сонцю білі вишні
І тихо вдалеч попливли.
Я подарую тобі пісню
Про те, як юними були.

Я поверну тебе у літо,
У казку зоряних садів.
Забудь печаль, все пережите,
Згадай лиш роки молоді,

Коли серця у щасті квітли
І ніжність полонила нас,
Як в храмах вселюбові світлих
Нас повінчав коханням час.

Згадай, згадай солодкі ночі
І в спогадах до них піди...
Тобі я повернути хочу
Тих давніх літ хмільні меди.

Як жаль! Минули дивні весни,
Війнуло холодом зими.
Та все ж вернемось в край чудесний,
Де у любові вічні ми.

.....

Ой ця люта-прелюта хурделиця
Гупа дужо крильми у вікно.
Білим вельоном в'юниться, стелиться,
Мчить у поле баским скакуном.

Але сонце проб'ється між хмарами
І промінням торкнеться чола.
Відлетить біла хуга, як марево,
Наче в долі вона й не була...

Літо

Сонцем впивається жито,
Струнами в небо стримить.
Десь заблукалося літо
В полі й спинилось на мить.

І здивувалось, смугляве, -
Чом все отак на землі:
В літо приходять отави,
Стерні сумують в імлі...

.....

П'яна жінка іде. Нетверда вже хода,
Затуманені розум і очі.
Спопелилась в хмелю ця краса молода,
Неповторність і ніжність жіноча.

Попід руку удвох вона з Бахусом йде –
Їй так любо з цим типом підступним.
Він нещасну до прірви страшної веде,
Щоб вернутись по жертву наступну.

П'яна жінка примарою входить у дім...
Боже, що з нами коїться нині?!
Поможімо цій жінці, зарадьмо біді,
Бо і ми в цьому всі трохи винні...